

- art. 6 ust. 3 i 4 w związku z art. 7 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾, w związku z realizacją odrębnych projektów rozbudowy lub modernizacji drogi krajowej M-501 na odcinkach 1, 2 i 4, w odniesieniu do specjalnego obszaru ochrony ptaków ES 0000056 „Encinares del río Alberche y río Cofio [lasy dębów korkowych nad rzekami Alberche i Cofio]”;
- oraz dyrektywy 92/43/EWG zinterpretowanej w wyrokach Trybunału z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie C-117/03 oraz z dnia 14 września 2006 r. w sprawie C-244/05, jak również art. 12 ust. 1 lit. b) i d) dyrektywy 92/43 w związku z realizacją odrębnych projektów rozbudowy lub modernizacji drogi M-501 na odcinku 1, w odniesieniu do proponowanego obszaru o znaczeniu dla Wspólnoty ES 3110005 „Cuenca del río Guadarrama [dorzecze rzeki Guadarrama]” oraz na odcinkach 2 i 4, w odniesieniu do proponowanego obszaru o znaczeniu dla Wspólnoty ES 3110007 „Cuencas de los ríos Alberche y Cofio [dorzecza rzek Alberche i Cofio]”;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga wniesiona przez Komisję dotyczy zatwierdzonych, względnie realizowanych przez władze hiszpańskie projektów rozbudowy lub modernizacji drogi M-501 (gmina Madryt). Według Komisji podejmując się realizacji tych projektów Królestwo Hiszpanii naruszyło zobowiązania ciążące na nim na mocy dyrektywy 85/337 w jej pierwotnym bądź zmienionym brzmieniu oraz na mocy dyrektywy 92/43 zinterpretowanej w wyrokach Trybunału z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie C-117/03 oraz z dnia 14 września 2006 r. w sprawie C-244/05.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 206, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2008 r. — Komisja przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-565/08)

(2009/C 55/19)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i L. Prete, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ustanawiając przepisy nakładające na adwokatów obowiązek przestrzegania taryf maksymalnych, Republika Włoska uchybiła obowiązkowi ciążącemu na niej na mocy art. 43 WE i 49 WE,
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ustalenie obowiązkowych taryf maksymalnych dla działalności sądowej i pozasądowej adwokatów stanowi ograniczenie swobody przedsiębiorczości w rozumieniu art. 43 WE, oraz ograniczenie swobody świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE. Obowiązkowy próg maksymalny, który musi zostać zastosowany niezależnie od jakości świadczonej pracy, wymaganego nakładu pracy i kosztów poniesionych przy jej realizacji, może czynić włoski rynek usług prawniczych mniej atrakcyjnym dla podmiotów zagranicznych. Adwokaci mający siedziby w innych państwach członkowskich są zatem zniechęceni do ustanowienia siedziby we Włoszech lub do czasowego świadczenia tam ich usług.

W pierwszej kolejności znajduje to wyjaśnienie w okoliczności, że konieczność zastosowania się do nowego systemu taryfikacji (ponadto niezwykle złożonego) prowadzi do dodatkowych kosztów, które mogą utrudniać wykonywanie podstawowych swobód przewidzianych w traktacie.

W drugiej kolejności, maksymalny limit progu stanowi inne ograniczenie swobody przepływu usług prawniczych na rynku wewnętrznym, gdyż utrudnia to prawidłowe wynagradzanie jakości działalności prowadzonej przez adwokatów mających siedzibę w innych państwach członkowskich niż Włochy, co odwołuje w konsekwencji pewnych adwokatów stosujących honoraria wyższe od ustalonych we włoskich przepisach na podstawie charakterystyki rynku włoskiego, od czasowego świadczenia ich usług we Włoszech lub założenia siedziby w tym państwie.

Wreszcie brak elastyczności włoskiego systemu taryfikacji utrudnia adwokatom (w tym mającym siedzibę za granicą) składanie ofert ad hoc w szczególnych sytuacjach i/lub szczególnym klientom, na przykład, proponowanie ryczałtu w zakresie określonych usług prawniczych za ustaloną cenę, lub proponowanie na podstawie wspólnego cennika zespołu usług prawniczych świadczonych w różnych państwach członkowskich. Ustawodawstwo włoskie może zatem prowadzić do spadku konkurencyjności adwokatów mających siedzibę za granicą, gdyż pozbawia ich skutecznych technik penetracji włoskiego rynku usług prawniczych.

Ponadto, sporny środek nie wydaje się ani właściwy do osiągnięcia w ogólnym interesie celów przywołanych przez władze włoskie, ani najmniej ograniczający spośród środków prowadzących do tego celu. W szczególności, nie jest on właściwy dla zapewnienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości osobom najmniej uprzywilejowanym, lub zagwarantowania ochrony adresatom usług prawniczych lub zapewnienia dobrego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Nie jest on też proporcjonalny w świetle okoliczności, że istnieją inne środki znacznie mniej ograniczające wobec adwokatów mających siedzibę zagranicą i równie (lub bardziej) odpowiednie dla osiągnięcia celów w zakresie ochrony przywołanych przez władze włoskie.

Wreszcie władze włoskie nie wyjaśniły czy te alternatywne środki mające mniej ograniczający charakter w odniesieniu do adwokatów mających siedzibę w innym państwie członkowskim, zostały zbadane, ani nie przedstawiły powodów dla których realizowany interes ogólny nie jest już chroniony przez przepisy regulujące zawód adwokata w innych państwach członkowskich Wspólnoty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Anotato Dikastirio Kyprou w dniu 22 grudnia 2008 r. — Symvoulio Apochetefseon Lefkosias przeciwko Anatheoretiki Archi Proserferon

(Sprawa C-570/08)

(2009/C 55/20)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Anotato Dikastirio Kyprou

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Symvoulio Apochetefseon Lefkosias.

Strona pozwana: Anatheoretiki Archi Proserferon.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 8 dyrektywy 89/665/WE przyznaje instytucjom zamawiającym prawo zaskarżenia do sądu decyzji o stwierdzeniu nieważności wydanych przez organy odwoławcze, w sytuacji gdy organy te nie mają charakteru sądowego?

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-571/08)

(2009/C 55/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: W. Mölls i L. Pignataro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przewidując minimalną cenę papierosów i termin 120 dni na uzyskanie homologacji modyfikacji ceny wyrobów tytoniowych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 9 ust. 1 dyrektywy 95/59/WE⁽¹⁾,
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że przewidując minimalną cenę papierosów Republika Włoska naruszyła art. 9 ust. 1 dyrektywy nr 95/59/WE (oraz art. 5 dyrektywy 72/464/EWG⁽²⁾), który go zastąpił i który jest zasadniczo identyczny). Reguła ta ustanawia zasadę, że producenci i importerzy swobodnie ustalają maksymalne ceny sprzedaży detalicznej wytwarzanych produktów. Na mocy tej zasady państwa członkowskie nie mogą uzasadnić uprawnień dyskrecjonalnych do ustalania cen maksymalnych sprzedaży detalicznej opierając się na „kontrolu poziomu cen” lub „przestrzegania nałożonych cen” lub na ustaleniu skali cen na podstawie art. 9 ust. 2 dyrektywy 95/59/WE.

Cena minimalna nie może zostać uzasadniona względami ochrony zdrowia publicznego. Cel realizowany przez prawodawcę wspólnotowego może zostać osiągnięty poprzez podwyższone opodatkowanie papierosów przy użyciu parametrów podatkowych dostosowanych do sytuacji każdego z państw członkowskich.

Argument rządu włoskiego oparty na domniemanym ryzyku zwiększenia nielegalnego obrotu produktami przemysłowymi lub podrobionymi, w następstwie zbyt wysokich i nie dostosowanych do rynku cen jest bezpodstawny. Oparty jest on wyłącznie na niczym nie popartych twierdzeniach tego rządu, gdyż rząd ten nie wyjaśnił jak różnica cen, wynikająca ze zwiększenia opodatkowania, mogłaby wpłynąć na istotne zwiększenie ilości oszustw w porównaniu z rezultatem polityki cen minimalnych. Komisja europejska stwierdza, że do każdego państwa członkowskiego należy dokonanie w ramach prawa wspólnotowego kontroli niezbędnych dla zapewnienia poboru należnych podatków. Wymóg ten nie może mieć żadnego wpływu na obowiązki państw członkowskich w zakresie przestrzegania przepisów dyrektywy 95/59/WE, w tym jej art. 9.

W przedmiocie terminu 120 dni na homologację cen wyrobów tytoniowych

Dla celów wprowadzania do obrotu we Włoszech ceny wyrobów tytoniowych muszą zostać zarejestrowane w oficjalnej liście cen. Wniosek o rejestrację jest przesyłany do Ministero dell'Economia e delle Finanze — Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato (AAMS). AAMS nie ma uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie walidacji rejestracji. Zdaniem Komisji zbyt długi termin 120 dni, który władze włoskie mają